

СТИЛІСТИЧНІ ЗАСОБИ ЗМАЛЮВАННЯ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ В РОМАНІ Р. РОЛЛАНА "COLAS BREUGNON"

Швець Т. А.

ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький Державний педагогічний університет
імені Григорія Сковороди»

У статті представлено результати дослідження, спрямованого на виокремлення стилістичних засобів змалювання художнього образу роману відомого французького письменника Р. Роллана "Colas Breugnon". Окреслено актуальність порушеної проблеми з урахуванням панівної тенденції до вивчення мовних явищ у їх взаємозв'язку з пізнавальною діяльністю людини. Зауважено, що над розв'язанням її працювали відомі як українські, так і зарубіжні науковці, зокрема М. М. Бахтін, Л. І. Белехова, О. В. Попова та інші. Ґрунтовне вивчення положень досліджуваної проблеми уможливило випрацювання робочої дефініції терміна «художній образ», яким послуговуємося в пропонованій студії.

У процесі дослідження акцентовано на тому, що будь-який художній текст відображає навколишню реальність крізь призму світогляду його автора, який використовує із цією метою мовні засоби різних рівнів. З'ясовано, що стилістичним засобам належить провідна роль у змалюванні авторами літературних творів художнього образу.

У результаті здійснення лінгвостилістичного аналізу тексту роману Р. Роллана "Colas Breugnon" засвідчено, що для змалювання зовнішності, характеру, почуттів і уподобань героя твору автор найчастіше використовує епітети. Завдяки цьому йому вдається змалювати яскравий художній образ зі специфічним обличчям, очима, статурою та рисами вдачі. Помітну роль відіграють епітети також у відтворенні мовленнєвої поведінки героя твору, його працьовитості і патріотизму.

Мени вживаними у створенні художнього образу аналізованого твору є метафори і порівняння. Простежено, що автор звертається до метафор з метою опису зовнішності героя твору та його бажання відтворювати на папері усі пережиті події. Порівняння ж як продуктивний засіб змалювання художнього образу більш прислужилися у процесі відтворення зовнішнього вигляду героя твору, його характеру і світогляду.

Підсумовано, що використані Р. Ролланом стилістичні засоби сприяли змалюванню самотнього як за зовнішнім виглядом, так і за вдачею художнього образу, у якому втілено специфічні риси французького народу.

Ключові слова: стилістичні засоби, художній образ, зовнішність, риси вдачі, мовленнєва поведінка, епітет, метафора, порівняння.

Shvets T. A. Stylistic means of depicting the artistic image in the novel "Colas Breugnon" by R. Rolland. The article contains the results of the research into stylistic means of depicting the artistic image in the novel "Colas Breugnon" by the famous French writer R. Rolland. The problem under study is topical due to a prevailing tendency to study linguistic phenomena in their relationship with human cognitive activity. It was elaborated in the works of famous Ukrainian and foreign scientists, including M. M. Bakhtin, L. I. Belehova, O. V. Popova and others. A thorough study of the researched problem made it possible to develop a working definition of the term "artistic image", which is used in this investigation.

In the course of the research, it is emphasized that any literary text reflects the surrounding reality through the prism of the worldview of the author, who uses linguistic means of different levels for this purpose. It is found that stylistic means play a leading role in the depiction of artistic images by the authors.

The results of the linguistic and stylistic analysis of R. Rolland's novel "Colas Breugnon" show that the author often uses epithets in the process of depicting the appearance, character, feelings and preferences of his character. They help him to portray a bright artistic image with a specific face, eyes, build and character traits. Epithets play a significant role in reproducing the speech behavior of the character, as well as his diligence and patriotism.

Metaphors and similes are less used in depicting the artistic image of the analyzed work. The author uses metaphors to describe the appearance of the character and his desire to commit to paper all the events he experienced. The author uses similes as a productive means of depicting the artistic image in the process of describing the appearance of the character, his nature and worldview. The stylistic means used by R. Rolland contributed to the depiction of an original, both in appearance and temperament, artistic image, which embodied the specific features of the French people.

Key words: stylistic means, artistic image, appearance, character traits, speech behavior, epithet, metaphor, simile.

Постановка проблеми та обґрунтування актуальності її розгляду. Художній образ і засоби його змалювання в літературних творах належать до тих лінгвістичних проблем, які впродовж тривалого часу цікавлять вітчизняних і зарубіжних дослідників. Особливої значущості вони набули з огляду на зміну наукової парадигми, крізь призму дослідження якої мову вивчають з урахуванням специфіки її функціонування як засобу репрезентації результатів пізнавальної діяльності людини.

Актуальність статті зумовлена відсутністю ґрунтовної публікації, присвяченої виявленню стилістичних засобів змалювання художнього образу у романі Р. Роллана "Colas Breugnon" в контексті антропоцентричного підходу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зацікавленість наукової спільноти проблемами дефініції художнього образу і виявлення засобів його змалювання у творах літератури знайшла своє висвітлення у працях відомих науковців – від античних часів і до наших днів. Вагоме значення в її розв'язанні мали праці М. М. Бахтіна (роль авторського світогляду у процесі формування образу героя твору) [1, 32–35], Л. І. Белехової (виявлення природи словесного поетичного образу) [2], О. В. Попової і Г. Й. Шевельової (використання метафори у ході створення образності) [4; 6], інших вітчизняних та зарубіжних дослідників.

Формулювання мети і завдань статті. Метою статті є виявлення стилістичних засобів змалювання художнього образу у романі Р. Роллана "Colas Breugnon". Реалізація поставленої мети передбачає виконання таких **завдань**: уточнити дефініцію поняття «художній образ» у лінгвістичному трактуванні; установити, які саме стилістичні засоби використані автором у процесі створення художнього образу аналізованого твору.

Виклад основного матеріалу дослідження. Кожний художній текст є віддзеркаленням особистості його творця – автора, що сприймається читачем через систему створених ним художніх образів як засобу пізнання та відображення навколишньої дійсності в естетичній формі. Саме художній образ виступає тією категорією, яка маркує різні за величиною одиниці художнього змісту.

Наявність своєрідних характерів, спосіб їхніх дій і думок, їх переживання дають змогу майстрові слова втілити у своєму творінні якусь грань об'єктивної реальності та змалювати певний тип взаємин, що існують між людьми. Здійснюючи свій ідейний задум, виробляючи власний підхід до відтворення дійсності, добору матеріалу, працюючи над характерами головних та епізодичних дійових осіб, їх роллю і місцем у творі, показуючи героїв у русі або, навпаки, описуючи їх статичний образ, автор керується певними критеріями та дотримується чіткої пропорційності, завдяки якій виникає гармонійна єдність і цілісність художнього твору.

Головною ознакою художнього тексту є його антропоцентричний характер, мотивований тим, що основним об'єктом зображення є людина, тобто художній образ твору. Термін «художній образ»

використовується у двох основних значеннях. У *широкому* розумінні це специфічна форма відображення та пізнання дійсності у творах літератури, на відміну від тих форм зображення, якими користуються, з одного боку, в науці, а з іншого – у повсякденно-практичній сфері людської життєдіяльності. У *вужькому* розумінні образом називають специфічну форму буття художнього твору в цілому й усіх його складових елементів зокрема.

Отже, художній образ – багатогранний феномен, що є об'єктом дослідження багатьох галузей знань. У лінгвістиці образ витлумачують як словесний образ, який буває двох типів – мовним і мовленнєвим. Проведене дослідження засвідчило існування значної кількості дефініцій художнього образу, кожна з яких характеризується специфічними рисами. Його визначають як: створену за допомогою вимислу, конкретну картину людського життя (Л. І. Тимофєєв); відображення життя в мистецтві (С. М. Мезенін); фрагмент, що має власне самостійне життя та зміст і створюється автором за допомогою творчого використання багатства літературної мови (О. Б. Борисова); засіб особливої організації словесної тканини поетичного тексту, в якій типи знань про світ набувають предметного значення (Л. І. Белехова) тощо.

З оперттям на результати наукових досліджень вітчизняних і зарубіжних науковців у межах нашої розвідки визначаємо художній образ як узагальнену і водночас конкретну форму художнього структурування дійсності, якій притаманна яскрава предметна чуттєвість зображення картини людського життя або навколишньої дійсності, передану крізь призму уяви автора твору та виражену засобами літературної мови, якою написаний художній твір.

З урахуванням викладеного слово є вагомим засобом матеріального втілення художнього образу. Оперуючи прямими та переносними значеннями слів, майстер слова ніби переводить предмети чуттєвого сприйняття у внутрішні духовні образи, у яких виявляється істина, що відповідає його естетичному ідеалу.

Працюючи над створенням художнього образу, письменник послуговується найрізноманітнішими елементами, якими насичена мова, серед іншого й одиницями усіх рівнів, які мають забарвлення будь-якого функціонального стилю. У створенні художнього образу важливе місце посідають стилістичні засоби, зокрема епітети, метафори, порівняння та інші.

Проведене дослідження засвідчило, що у процесі змалювання художнього образу аналізованого твору автор широко використовує епітети – художні означення, які надають образної характеристики предмету, явищу або особі, виражаючи авторське сприйняття світу [3, 76]. Стилістична функція епітетів полягає в тому, що вони дають змогу показати предмет зображення з несподіваного боку, індивідуалізуючи якусь ознаку, викликаючи певне ставлення до зображуваного. Найчастіше Р. Роллан послуговується цим стилістичним засобом у процесі змалювання образу головного героя твору "Colas Breugnon". Представляючи читачеві головного героя твору, він зазначає, що в нього певною мірою красиве, допитливе, насмішквате, з довгим бургундським носом обличчя: *C'est à toi que je parle, trogne*

belle en couleurs, trogne curieuse, rieuse, au long nez Bourguignon et planté de travers, comme chapeau sur l'oreille (3). Завдяки використанню епітетів *belle* (красива), *curieuse* (допитлива), *rieuse* (насмішкувата) та *long* (довгий) перед читачем постає людина зі специфічною зовнішністю.

Опис доповнюється зображенням очей героя твору, де також використано значну кількість епітетів, що характеризують їх як *bien ouverts* (добре відкриті), *larges* (великі), *plissés* (зморшкуваті), *placides et railleurs* (спокійні й одночасно насмішкуваті): *J'ai les yeux bien ouverts, larges, plissés aux tempes, placides et railleurs; à d'autres les songes creux!* (3–4).

Розповідаючи читачам про статки головного героя, автор зазначає, що для нього найбільшою цінністю є він сам. Досягти переконливості щодо цього вдається використанням епітетів, що уможливають опис зовнішнього вигляду дійової особи: *... j'ai moi, Colas Breugnon, bon garçon, Bourguignon, rond de façons et du bedon, plus de la première jeunesse, cinquante ans bien sonnés, mais râblé, les dents saines, l'œil frais comme un gardon, et le poil qui tient dru au cuir, quoique grison* (5). Епітети *bon* (добрий), *rond* (круглий), *sonnés* (що вже виповнилися), *râblé* (коренастий), *saine* (здоровий), *frais* (свіжий, гострий) надають позитивної характеристики образу головного героя.

Характеризуючи мовленнєву поведінку головного героя, автор акцентує на його звичці багато говорити, що досягнуто використанням епітета *longue*: *J'ai la langue un peu longue; si l'on venait à m'entendre, je risque le fagot* (4).

Низка епітетів, серед яких *hanneton* (несерйозний), *étourdi* (легковажний), *prodigue* (марнотратний), *désordonné* (безладний), актуалізують надмірну балакучість головного героя твору: *Tu voudrais qu'on te crût hanneton, étourdi, prodigue, désordonné, qui ne sait ce qui entre en ton escarcelle ni ce qui s'en va d'elle* ... (24). Звернення до епітетів *bavard* (багатослівний), *bavant* (занадто говірливий) та *baveux* (балакучий) підсилює враження, що склалося у читача про цю рису вдачі героя твору: *Vieux bavard! Plus qu'un pot à moutarde, bavard, baveux, bavant!* (82).

Отже, уживання епітетів, що позначають схильність головного героя до довгих, безпредметних розмов, дає змогу авторові вирізнити цю рису його характеру.

Проте виявляється, що головний герой не такий простий, як здається спершу. Він дуже точно, година за годиною розподіляє свій час, любить, щоб усе відбувалося за розкладом. До того ж достеменно знає всі витрати, які зробив ще минулого року, і не було ще такого хитруна, який би його ошукав: *... tu serais malade, si tout dans ta journée n'était, heure par heure, exactement sonné, ainsi qu'horloge à carillon; tu sais, à un sol près, tout ce que tu as dépensé depuis la Pâques de l'an passé, et nul n'a encore vu celui qui t'a roulé...* (24–25).

У наведеному фрагменті змалювання емоційно-оцінної характеристики головного героя підсилено за рахунок сполучення епітетів з негативним значенням зі словосполученнями *heure par heure* (година за годиною), *exactement sonné* (відбутися точно), *à*

un sol près (до гроша), *depuis la Pâques de l'an passé* (від торішнього Великодня), що є позитивно забарвленими і слугують синонімами до епітета «точний». Саме завдяки використаним епітетам головний герой аналізованого твору постав перед читачем зовсім з неочікуваного боку.

Незважаючи на веселу вдачу та любов до радощів життя, герой роману Р. Роллана понад усе любить працювати, створювати власними руками вироби, які називає шедеврами. Для нього праця є задоволенням, яке приносять йому його розумні, дебели пальці, з-під яких у результаті обробітку деревини виходять тендітні витвори мистецтва. Він вважає свою професію вкрай необхідною і корисною для населення рідного міста, зазначаючи, що найбільше у світі йому подобаються *... un meuble de Bourgogne à la patine bronzée, vigoureux, abondant, chargé de fruits comme une vigne, un beau bahut pansu, une armoire sculptée, dans la rude fantaisie de maître Hugues Sambin* (11).

Мовлення головного героя пересипане епітетами *bronzé* (бронзового відтінку), *vigoureux* (міцний), *abondant* (розкішний), *chargé de fruits* (обтяжений плодами), *sculpté* (вирізьблений), які уможливають всебічну характеристику виробів, що є результатом праці його рук. На любов до свого ремесла та здібність до створення справжніх шедеврів вказує не лише сам герой, а й інші люди, які, незважаючи на надмірну балакучість його, відгукувалися про нього як доброго ремісника та умілого столяра: *Monseigneur, je le connais, l'original: bon ouvrier, fin menuisier, grand parolier* (153). Використання епітетів *bon* (добрий) і *fin* (умілий) разом з іменниками *ouvrier* (ремісник) і *menuisier* (столяр) позитивно характеризує трудові досягнення головного героя, тоді як іменники *original* (самобутня людина) та *parolier* (балакун, лірик) увиразнюють його звичку до мудрування.

Наголошуючи на своєму вмінні добре працювати і виробляти красиві речі, Кола називає свої пальці *des ouvriers dociles* (слухняними робітниками), які організовує до роботи його *vieux cerveau* (старий розум): *Mes mains sont des ouvriers dociles que dirige mon maître compagnon, mon vieux cerveau, lequel m'étant soumis lui-même, organise le jeu qui plaît à ma rêverie* (13).

Як бачимо, використані автором твору епітети характеризують головного героя як з позитивного, так і негативного боку, створюючи образ людини, яка хоче здаватися безтурботною та балакучою, хоча насправді є умілим трудівником, здатним створювати прекрасні вироби з дерева.

Значне місце у змалюванні образу головного героя повісті "Colas Breugnon", зокрема у розкритті сутності одних явищ чи предметів через інші, схожі або відмінні, посідають метафори – слова чи вислови, використані в переносному значенні. Метафора є семантичним перетворенням, за якого образ, сформований відносно одного класу об'єктів, застосовується щодо іншого класу або конкретного представника класу [5, 416]. В основу метафоричного переносу покладено бажання послідовно виділити певні характерні риси художнього образу або образів.

Зокрема, автор аналізованого твору вдається до метафор з метою опису схильності головного героя занотовувати усе, що траплялося з ним кожного дня: *Me voici à ma table, un pot de vin à ma droite, l'encrier à ma gauche; un beau cahier tout neuf, devant moi, m'ouvre ses bras* (3). Цей вислів пов'язаний зі звичкою головного героя – після того, як дізнався про щось хороше чи погане, давати волю своїм почуттям, викладати все у своєму зошиті через побоювання луснути від неможливості розповісти про те, що дізнався: *Il faut que je me débonde, comme cet autre qui faisait le poil au roi Midas* (4).

Використана автором твору метафора *il faut que je me débonde* (дослівно «необхідно, щоб я дав волю своїм почуттям») викликає асоціації, пов'язані з бажанням героя казки про царя Мідаса розповісти оточенню – хай зі страхом бути страченим, що в царя, якого він голив, ослячі вуха. Так само і Кола Брюньон довіряв свої таємниці зошиту, у який записував усе, що вважав важливим для себе й інших.

Реалізуючи своє бажання оповідати про все, що дізнався, Кола зазначає, що полюбляє перетравити ввечері все, про що йому стало відомо вдень: *J'aime, comme nos grands bœufs blancs, de remâcher le soir le manger de ma journée* (4). Ця метафора підкреслює здатність головного героя до детального аналізу думок перед тим, як викласти їх на папері.

Описуючи риси свого обличчя, зморшками якого йому так приємно прогулятися, головний герой використовує у своєму мовленні метафори *me promener gaiement à travers ses sillons* (весело прогулятися його зморшками), *à boire dans mon cœur une lampée de vieux souvenirs* (випити у моему серці великий ковток старих спогадів), які доповнюють сказане головним героєм і таким чином здійснюють позитивний вплив на читача: *... quel singulier plaisir j'éprouve à te revoir; à me pencher, seul à seul, sur ma vieille figure, à me promener gaiement à travers ses sillons, et, comme au fond d'un puits (foin d'un puits!) de ma cave, à boire dans mon cœur une lampée de vieux souvenirs* (3).

Метафоричність властива мовленню головного героя, який, розмовляючи зі своїм паном, наголошує на значенні праці простих селян для зростання добробуту багатих, які вмюють лише користуватися плодами праці бідних:

Mais je voudrais pourtant savoir; si nous n'étions en France quelques-uns qui aimons vignes et nos champs, et que le roi pourrait se mettre sous la dent! A chacun son métier. Les uns mangent. Les autres les autres sont mangés (151–152).

Отже, описуючи зовнішність головного героя, характеризуючи його обдарованість до викладу на папері пережитих подій, переживань і відчуттів, зокрема й пов'язаних з невдоволенням панівною верхівкою, автор твору широко послуговується метафорами.

Значну роль у змалюванні образу головного героя роману “Colas Breugnon” відіграють порівняння – продуктивний засіб збагачення системи виразально-зображальних засобів мови, що використовується зі стилістичною метою для художньої та експресивно-емоційної характеристики дійової

особи. Порівняння полягає у поясненні одного предмета через інший, подібний до нього.

Так, змальовуючи образ головного героя на початку твору, автор порівнює його довгий бургундський ніс зі зсунутою на вухо шапкою, що дає змогу конкретизувати зовнішність Кола Брюньона, надавши їй специфічних рис: *C'est à toi que je parle, trogne belle en couleurs, trogne curieuse, rieuse, au long nez Bourguignon et planté de travers, comme chapeau sur l'oreille* (3).

Автор вдається до порівнянь у процесі опису рис постарілого обличчя головного героя твору. Незважаючи на поважний вік, герой твору з приємністю згадує старі часи, про які йому нагадує його теперішній вигляд: *... quel singulier plaisir j'éprouve à te revoir; à me pencher, seul à seul, sur ma vieille figure, à me promener gaiement à travers ses sillons, et, comme au fond d'un puits (foin d'un puits!) de ma cave, à boire dans mon cœur une lampée de vieux souvenirs* (3).

Використані порівняння підкреслюють не лише риси зовнішності, а й особливості поведінки та самокритичне ставлення героя до самого себе і свого вигляду. Попри те, що головний герой – людина поважного віку, у нього прекрасний зір, для опису якого автор також звертається до порівняння: *... l'œil frais comme un gardon* (5).

Порівняння слугують засобом зображення прагнення головного героя до здобуття нових знань. Хоча він простий столяр, проте цікавиться усім новим, прагне розширити свій світогляд, порівнюючи себе з губкою, що всмоктує води океану, та виноградним гроном, яке живиться соками землі:

Tout voir et tout savoir, on ne peut pas, je sais bien; mais tout ce qu'on peut, au moins! Je suis comme une éponge qui tète l'Océan. Ou bien plutôt, je suis une grappe ventrue, mûre, pleine à crever, du beau jus de la terre (96).

У цьому фрагменті звернення до порівняння увиразнює зображення художнього образу через найхарактерніші ознаки, що є органічно властивими іншим об'єктам.

Як відомо зі слів головного героя, він уродженець Бургундії – однієї зі східних французьких провінцій. Кола Брюньон дуже любить свою країну та щиро пишається належністю до французької нації, представника якої, на його думку, так вбито у голову порядок і розсудливість, що інколи можна собі дозволити вдавати дурника: *Comme tous les Français, tu as en ta caboche si bien l'instinct de l'ordre et la raison ancrés que tu peux t'amuser à faire l'extravagant: il n'est de risques (pauvres niais!) que pour les gens qui te regardent bouche bée et voudraient t'imiter* (26).

Змальовуючи образ головного героя твору, автор послуговується одиницями мови, які підкреслюють наявність прошарку фонових знань навіть у представників з народу: порівнює захоплення Коли Брюньона записувати усе те, що почув, побачив чи пережив, із нетерплячістю циркульника, який голив царя з ослячими вухами: *Il faut que je me débonde, comme cet autre qui faisait le poil au roi Midas* (4). Використане автором порівняння актуалізує ті знання, якими володіє навіть звичайний тесля,

оскільки зміст давньогрецьких міфів став згодом народними переказами.

Маючи багато роботи, Кола Брюньон не нарікає на даремні витрати часу, подібно до римського імператора Тита, який постійно скаржився, що марнує свій час:

Je ne suis pas heureusement comme Tite, ce fainéant, ce Romain qui geignait toujours qu'il avait perdu son temps. Je ne perds rien, je suis content de ma journée, je l'ai gagnée (103). Поданий фрагмент засвідчує задоволення головного героя способом свого життя, який він вважає цілком заслуженим.

Отже, однією з найхарактерніших ознак стилістичного оформлення аналізованого твору є його образність, що виявляється у передачі загальних понять через створені словесні образи, відтворені за допомогою порівнянь, у яких відбивається особливе бачення світу автором. Використані Р. Ролланом емоційно-експресивні порівняння слугують засобом влучної, образної характеристики головного героя твору. Елементи легенд, переказів, міфів, пісень, прислів'їв і приказок, до яких вдався автор, допомогли йому поглибити зміст твору та увиразнити такі риси характеру головного героя, як працьовитість, витривалість, самокритичність і впевненість у своїх силах. Порівняння, що мають позитивне емоційне забарвлення, підкреслюють схильність головного героя до жартів, а порівняння протилежного значення проникнуті в'їдливою іронією та сарказмом.

Висновки та перспективи подальших досліджень у цьому напрямі. Підсумовуючи, зазначимо, що основними стилістичними засобами змалювання образу головного героя твору Р. Роллана – людяного Кола Брюньона, теслі і поета, мудрого і життєрадісного представника французького народу – є епітети, метафори і порівняння, які відтворюють його зовнішність, мінливу поведінку та емоційні реакції на події, що відбуваються довкола, виявляють його соціальну і професійну належність і відображають світогляд. Найбільш продуктивними в цій площині є епітети, використання яких уможливило створення незабутнього художнього образу як за зовнішністю, так і за рисами характеру. Менш продуктивними у змалюванні художнього образу аналізованого твору є метафори і порівняння, застосування яких посприяло розкриттю сутності описуваних автором явищ через інші за їх подібністю чи відмінністю. Усе перелічене уможливило змалювання автором образу талановитої, одночасно гармонійної та сповненої контрастів, життєлюбної і творчої особистості, здатної подолати будь-які перешкоди на своєму шляху.

Перспективи подальших розвідок полягають у можливості залучення до дослідження інших творів Р. Роллана з метою здійснення порівняльного аналізу стилістичних засобів змалювання художнього образу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бахтин М. М. Автор и герой : К философским основам гуманитарных наук. Санкт-Петербург : Азбука, 2000. 336 с.
2. Белехова Л. І. Словесний поетичний образ в історико-типологічній перспективі: лінгвокогнітивний аспект (на матеріалі американської поезії). Херсон : Айлант, 2002. 368 с.
3. Пентиліук М. І. Культура мови і стилістика. Київ : Вежа, 1994. 240 с.
4. Попова О. В. Метафора как когнитивное средство создания визуальной образности. *Научные ведомости БелГУ. Серия : Гуманитарные науки*. Белгород : НИУ «БелГУ» Издательский дом «Белгород», 2017. № 7 (256). Вып. 33. С. 194–198.
5. Стилистика и литературное редактирование / под ред. В. И. Максимова. Москва : Гардарики, 2004. 651 с.
6. Шевелева Г. И. Метафора как средство создания образности. *Язык, коммуникация и социальная среда* : сб. науч. трудов. Воронеж : Изд-во ВГУ, 2012. Вып. 10. С. 222–230.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

Rolland R. Colas Breugnon. Paris : Librairie Ollendorff 50, chaussée d'Antin, 1919. 323 p.

REFERENCES

1. Bakhtin, M. M. (2000). Avtor i geroy: K filosofskim osnovam gumanitarnykh nauk [Author and hero: To the philosophical foundations of the humanities]. Sankt-Peterburg: Azbuka [in Russian].
2. Byelyekhova, L. I. (2002). Slovesnyy poetychnyy obraz v istoryko-typolohichniy perspektyvi: linhvokohnityvnyy aspekt (na materialy amerykans'koyi poeziyi) [Verbal poetic image in the historical-typological perspective: linguocognitive aspect (based on American poetry)]. Kherson: Aylant [in Ukrainian].
3. Pentylyuk, M. I. (1994). Kul'tura movy i stylystyka [Culture of language and stylistics]. Kyiv: Vezha [in Ukrainian].
4. Popova, O. V. (2017). Metafora kak kognitivnoye sredstvo sozdaniya vizual'noy obraznosti [Metaphor as a cognitive means of creating visual imagery]. *Nauchnyye vedomosti BelGU. Seriya: Gumanitarnyye nauki*. Belgorod: NIU "BelGU" Izdatel'skiy dom "Belgorod", 7 (33), 194–198 [in Russian].
5. Maksimov, V. I. (Ed.). (2004). Stilistika i literaturnoye redaktirovaniye [Stylistics and literary editing]. Moskva: Gardariki [in Russian].
6. Sheveleva, G. I. (2012). Metafora kak sredstvo sozdaniya obraznosti [Metaphor as a means of creating imagery]. *Yazyk, kommunikatsiya i sotsial'naya sreda: sbornik nauchnykh trudov*. Voronezh: Izd-vo VGU, 10, 222–230 [in Russian].

SOURCES OF ILLUSTRATIVE MATERIAL

Rolland, R. (1919). Colas Breugnon. Paris : Librairie Ollendorff 50, chaussée d'Antin. 323 p [In French].